

Rager: I et møde i borgerrepræsentationen forsøgte det derværende medlem af retsforbundet at løbe fra de udtalelser, som hun havde fremsat. Jeg tilretteviste hende ved den lejlighed, og hun svarede ikke.

Viggo Stærcke: I de oplysninger, jeg har fra frk. Gudrun Bjørner, skriver hun til mig, at ingen andre, heller ikke det ærede medlem hr. Rager, tog ordet fra talerstolen i denne sag.

Rager: Dermed har den pågældende dame føjet usandhed til sine øvrige meriter.

(Kort bemærkning).

Viggo Stærcke: Jeg håber, at det ærede medlem hr. Rager vil være i stand til at dokumentere sine sidste udtalelser på rette tid og rette sted. De vil sikkert blive ham foreholdt.

(Kort bemærkning).

Rager: Dette blot for at bemærke, at jeg ønsker ikke at fortsætte denne diskussion.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 125 stemmer mod 5.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om ændring i statsbaneloven. [Af Oluf Pedersen].

(Anden behandling findes i tidenden sp. 4144).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ordføreren (Oluf Pedersen): På udvalgets vegne skal jeg, efter at lovforslaget påny har været drøftet i udvalget, indstille det til vedtagelse uforandret.

Foranlediget af nogle kommentarer i pressen vil jeg gerne føje et par bemærkninger til. Det er så sjældent, at private lovforslag vedtages her i tinget, og endnu mere sjældent, at vi fra vor side får en lov igennem. I dette tilfælde drejer det sig om en lovfortolkning. Dengang man i 1946 i den nugældende statsbanelov begrænsede erstatningerne, blev det udtrykkeligt sagt i bemærkningerne til lovforslaget, at det var kun kostbarheder, der hermed blev undtaget, og der var en bestemmelse i loven om maksimalerstatningen, hvortil var føjet, at man yderligere erstattede afgifter. Jeg er helt sikker på, at folketingets medlemmer opfattede disse bemærkninger på samme måde, som fabrikant Hvims i Hadsund opfattede dem, og på samme måde som jeg har læst dem: at en sådan udgift til skat og afgifter blev betalt. Jeg ved ikke, om administrationen var klar over sin fortolkning, da den skrev sine bemærkninger, men hvis den har været klar over det, mener jeg, at man på det tidspunkt forsåvidt førte folketinget bag lyset. Der er noget, der tyder på, at man til en vis grad var sig det bevidst, fordi man også nu har fortolket det på den måde og ikke vil godtgøre indenfor maksimalerstatningen de afgifter, som var skyldige, men ikke betalte.

Jeg tror for mit vedkommende ikke, at nogen privat virksomhed ville have behandlet sine kunder så fedtet, og jeg tror ikke, denne behandling er nogen god økonomi for Danske Statsbaner. Det er mig en glæde, at dette forhold nu er blevet ændret, at man gennem denne lov så at sige har vundet en lille sejr over bureaukratiet. Det er blevet sagt i pressen, at dette er en lille sag. Det er rigtigt, og jeg havde selvfølgelig hellere set, at det havde været et så betydningsfuldt lovforslag som det, jeg fremsatte i 1945, om orden i den offentlige økonomi; der var blevet vedtaget,